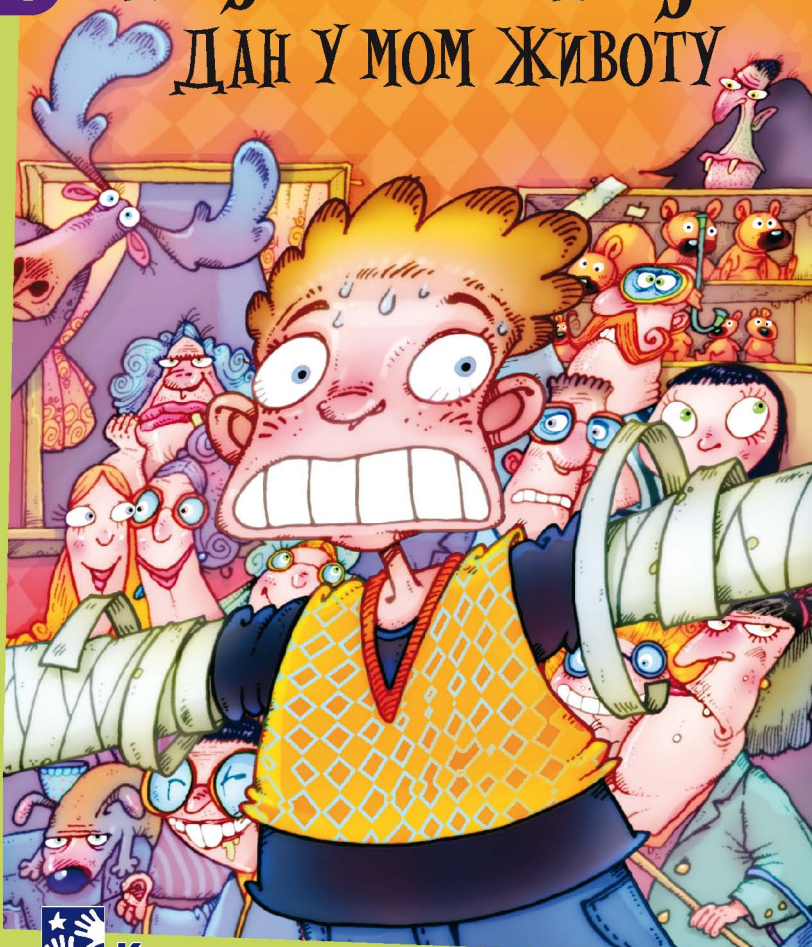

Јасминка Петровић

ОВО ЈЕ НАЈСТРАШНИЈИ ДАН У МОМ ЖИВОТУ

Библиотека *Свет је један*
књига седамнаеста

Јасминка Петровић

Ово је најстрашнији дан у мом животу
друго издање

Уредник библиотеке

Дејан Беговић

Уредник издања

Слађана Илић

Илустрације

Добросав Боб Живковић

Лектура и коректура

Мирјана Којић

Дизајн корица

Душан Павлић

Припрема за штампу

Љиљана Павков

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8

тел. 011/ 38 20 464, 38 20 483, 24 40 659

www.kreativnicentar.co.yu

e-mail: info@kreativnicentar.co.yu

За издавача

мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа

Публикум

Тираж

5.000

ISBN 978-86-7781-493-9

Јасминка Петровић

**ОВО ЈЕ
НАЈСТРАШНИЈИ
ДАН У МОМ ЖИВОТУ**

Креативни центар

1. Од љубави до мржње

Ово је најстрашнији дан у мом животу! Вртим пенкало по рукама. Поклопац ми пада у крило. Покушавам да га ухватим, али не успевам. Удара о под и котрља се. Сви пиље у мене. Мастоило ми се слива низ прсте. Кораџи. Не дижем поглед. Сав сам се умазао, а немам марамицу. Кораџи се успоравају. Осећам њен мирис. Зауоставља се поред мене. Чекам. Не мрдам, не трепћем, не дишем. Она

спушта леву руку на моје десно раме. Нагиње се. Шапуће.

– Шта је било, Страхиња?

Никада нисмо били оволико близу. Врелина ми удара у главу. Мислим да овог пута нећу издржати. Пољубићу је! Нема назад! Идем до краја!

– Па ти ниси ни наслов преписао са табле?!

Можда је ипак прерано за пољубац. Довољно је да је ухватим за руку. Не, глупо је. Прсти су ми од мастила.

– У чему је проблем, Страхиња? Зашто не пишеш?

– Не знам одакле да почнем.

– Од наслова – *Моја њородица*. Треба да нам опишеш чланове своје породице. Како изгледају, чиме се баве, по чему су посебни и зашто их ти волиш. Теби бар не морам да објашњавам како се пише писмени задатак!

Врх њене мараме додирује ми руку.

– Знаш како смо учили: увод, разрада, закључак. Хајде, крени полако!

Кораџи се удаљавају. Дође ми да се баџим за њом преко целе учионице. Признаћу јој све. Нема ми друге. Нек ме избаце из школе. Баш ме брига!

– Деџо, имате још двадесет седам минута до краја часа.

Само?! Ужас! Одакле да почнем? Од тате? Шта да пишем о њему? Како је дао отказ пре годину дана јер се разочарао у новинарство, у колеге и у свог кума и уредника Васу Тасића? Како је у знак протеста престао да се шиша и брије и како личи на чудо? Хвала богу, не излази из куће па ме не брука. Али зато по џео дан пише роман. И то на

мом компјутеру. Не могу да дођем до рођених игрица. Мислим да мама више воли њега него мене. Тек што пређем први ниво, ето ње:

– Страхиња, дижи се! Тата треба да ради, а ти се ту играш!

Ако он ради, онда сам ја Лара Крофт. Па не, стварно! И најглупља игрица је занимљивија од тог његовог романа. Као неки несрећник што иде кроз мрачну шуму и прича сам са собом. Углавном прича о томе како су га сви напустили кад му је било најтеже у животу. И тако на седамнаест страна. Даље нисам читао јер сам умро од досаде. Мада ми је мама рекла да права филозофска расправа почиње тек после двадесете стране, када тај несрећник на свом путу упознаје младића са две главе и бабу са три сисе. Нека, хвала! Ако се већ мучим са сопственим сподобама, не морам још и с татиним.

Добро, ајде што је он у очајању, то је његова ствар, али не мора због тога да мучи целу породицу. Како седнемо да једемо, он почиње да нам прети:

– Чим завршим роман, одох у манастир! Нећу више да вам будем на терету. Имаћете једна уста мање за столом. А ти ћеш, Страхиња, моћи да играш своје игрице до миле воље.

Само кад се сетим како сам плакао кад је то први пут рекао! Нисам тренуо целе ноћи. Али тетка ми је објаснила да је тата у кризи и да ће га све то једног дана проћи. И још ми је рекла да ће ми купити дигитални фотоапарат чим завршим осми разред. Ваљда ћу до краја школске године поправити кеца из физике.

Татина прича више ме не тера на сузе, сад ми диже притисак. Сваки оброк ми преседне и изађе на нос. Зато није ни чудо што сам оволико мршав, као чачкалица. За разлику од мене, моју сестру Јелену не може ништа да изнервира. Чак ни мамини глупи коментари. Да не поверујеш! Понекад се питам да ли је Јелена уопште људско биће! Мада ми је мало невероватно да су баш у моју породицу убацили ванземаљца, то би ипак било превише.

Јелена показује емоције само кад учи. Тада је просто пресрећна. Страшно! У животу је добила једну једину четворку, у седмом основне, и то из биологије. Није знала разлику између мунике и молике. Из очаја је хтела да попије мастило. Једва смо је спречили! Која јадница! Од кућних послова уме да скува чај, али не баш увек успешно. Или спусти крпу на укључену ринглу, па направи пожар, или јој остане славина у руци, па направи поплаву. Једног јутра је имала намеру да нам спреми крофне за доручак, али је тако јако ударила главом о ивицу креденца да је одмах одустала. Можда и боље, бар смо избегли стомачне тегобе.

– Децо, још осамнаест минута. Приводите крају!

Осим петица, Јелена има и дечка. Зове се Томислав и ужасно ме нервира. Толико се одомаћио у нашој кући да већ има и своју чашу. Само чекам кад ће да донесе и своје папуче. Страшно! Јелена и Томислав су трећа година математичке гимназије и планирају да студирају нуклеарну физику. Које су то дилеје! Једном сам их, онако узгред, питао шта је то апсолутна нула, а њих двоје само што ме нису убили својим знањем. Значи, њихов одговор је трајао четири и по сата. На крају ми је кренула

крв на нос. Толико сам пребледео да је мама хтела да зове хитну помоћ. Од тада у њиховом друштву ћутим као заливен, за сваки случај.

У последње време мама ради само две ствари: иде кроз кућу и плаче. Некада је држала часове есперанта, али су је сви ђаци напустили. Паметни људи! Немају друга посла него да уче вештачки језик који се не говори ни у једном народу. Осим што је есперантиста, моја мама је још и лезбејка. У вези је с нашом првом комшиницом. Откад је на боловању, тетка Мира сваки час долази код нас и нешто шапуће с мамом, углавном у купатилу. За то време њена ћерка Милица пење ми се на главу. А коме ће другоме? Тати и Јелени сигурно неће. Њих двоје се увек вешто извуку.

Ма одмах је мени ту нешто било сумњиво, али нисам баш тачно знао о чему се ради. Међутим, откако сам их ухватио на делу, нема сумње да је то то. Још увек се нисам повратио од шока. Тетка Мира је пипкала мамине груди, а мама је шапутала: *Ту! Ту!* Страшно! Значи, толико су се занеле да ме нису ни приметиле. Које несрећнице! А ја сам био толико запањен да сам престао да дишем. Скроз. Добро нисам умро без ваздуха. На сву срећу, зазвонио је телефон, па смо све троје поскакали. Онда сам се ја закључао у своју собу, а њих две су ми лупале на врата:

– Страхиња, немој случајно да кажеш тати! То би га дотукло!

Наравно да му нисам ништа рекао. Али ја мислим да он то већ зна, чим му се роман зове *Ошкривање шајни*. Вероватно зато човек и хоће да оде у манастир.

И шта ја после свега тога треба да пишем о мами, тати и Јелени?! Како изгледају, чиме се баве, по чему су посебни и зашто их волим? Ја њих уопште и не волим! Ако ћемо право, ја их мрзим. Не могу очима да их видим. Ујутру ми се не мили да устанем. Једва чекам да дођем у школу да се мало одморим. А сад још треба и да их стављам у писмени задатак. Нисам луд! Понекад помислим да су ме заменили у породицишту. Шта ја имам заједничко са својом породицом?! Телевизор и ништа више.

– Децо, још четрнаест минута. Страхиња, ти још ниси ни почео?

А шта ће тек наставница да помисли, какав сам ја кретен кад потичем из једне овако нездраве средине?! Таман сам некако стекао позицију код ње, а сад треба да се обрукам. Е нећеш, вала мајци, Страхиња! Ниси ни ти од јуче!

– Дечице, ко је завршио нека преда свеску и без речи изађе у двориште.

2. Земљо, оћвори се

Ово је најстрашнији дан у мом животу! Наставница је прегледала писмене задатке. Спустила свеске на катедру, седа на столицу, уписује час у дневник,

Ово је најстрашнији дан у мом животу!
 Тата је разговарао телефоном
 с наставницом српског тачно
 39 минута. Да је разговор потрајао још један
 секунд, прогутао бих гајтан од телефона.
 Лепо не бих могао то више да издржим.
 Али тако ми и треба кад нисам спалио татине
 текстове на којима је наставница записала
 свој број. Само да сам креснуо упаљач,
 нестале би све моје невоље. Овако...

Одличан приказ раног тинејџерског живота.
 Невоље са школом, породицом, пријатељима
 и симпатијом приказане су на прави начин
 – кратко, ефектно и духовито.

Павле Павичић (14 година)

Главни јунак је упечатљив
 и излази из клишеа.
 Веома се разликује
 од свих осталих јунака
 које сам упознала
 у другим романима.

Андреа Рајић
 (15 година)

ISBN 978-86-7781-493-9

9 78 86 77 81 49 39

